

הכי קרוב לאבא

כשאורן ויצמן התנדב להיות בין הטייסים שיטיסו את יתומי צה"ל בחיפה
בסוכות, לא היה לו ספק מי תשב לצדו במטוס: שחק פישור בת ה-13, בתו של
מי שהיה חברו הטוב בבסיס הסמוך, רב סרן ירון פישור ז"ל

סינל בן דוד | צילום: קובי קואנקס

אורן: "זה היה כבוד להטיס את הבת של ירון. אני טייס 23 שנה, ואף פעם לא התרגשתי ככה בטיסה"

כמוני, אני שומעת כל הזמן כמה הוא אהב את החיל ואת הבסיס. אני יודעת שהייתה לו שמחת חיים שאפיינה אותו, ושהיו לו המון חברים מהצבא שאהבו אותו ואפילו העריצו אותו. הוא תמיד ראג לחיילים שלו והיה מסור להם ולחיל האוויר.

לסגור מעגל

שלוש פעמים בשנה נפגשים ילדי ארגון אלמנות ויתומי צה"ל במחנות "עוצמה" המתקיימים בסוכות, בפסח ובחנוכה. הפעם הזאת, בסוכות, הייתה מרגשת במיוחד עבור שחק. היא ועוד כ-50 ילדים ונערים, יתומי צה"ל וכוחות הביטחון, הוזמנו לטיסה בשמי הארץ שהמריאה משרה התעופה בחיפה, סמוך לבית הספר הטכני של חיל האוויר.

רב סרן ירון פישר ז"ל נולד באחד באוגוסט 1973 בחיפה. עוד כשהיה נער נכרכה נפשו אחר חיל האוויר. ירון למד בבית הספר הטכני לימודי הנדסאי תעופה, בלט בחתירה מתמדת למצוינות ואף הוכרז כקצין מצטיין. בבית הספר גם הכיר את אשתו גלית.

ירון מילא מגוון תפקידים במערך הטכני של החיל, בהם קצין מוסך של מטוסי F15 בבסיס תל נוף, קצין מדור מבנה בלהק ציור וקצין ביחידת האחזקה של חיל האוויר. תפקידו האחרון היה מפקד גף קרב א' בבית הספר הטכני, שבו החל את הקריירה הענפה שלו. בכך בעצם סגר מעגל שהחל עוד כשהיה נער צעיר ו"מורעל טיס".

באוגוסט 2007 התגלתה אצל ירון מחלת הסרטן. לאחר מאבק של יותר משנה, הוא נפטר, בן 35 בלבד. ירון ז"ל נטמן בחלקה הצבאית בבית העלמין בקריית אתא והותיר אחריו את רעייתו גלית והבנות רום ושחק. "אני יודעת שאבא היה קצין מוערך מאוד", מספרת שחק, שהייתה בת 4 בלבד במותו וזוכרת קווים מרמותו. "אני זוכרת שהוא אהב לשחק כדורעף, שזה גם ענף הספורט המוערך עלי, ואהב לטייל בטבע בדיוק

שחק פישר בת ה-13 כבר חוותה הרבה טיסות בחייה כבתו של רב סרן בחיל האוויר, אבל בטיסת "חברים בשחקים" – שאורגנה בחיפה ליתומי צה"ל במסגרת מחנה "עוצמה" בסוכות – רף ההתרגשות שלה היה בעננים תרתי משמע. בטיסה הזאת, לא הרחק מבית הספר הטכני בחיפה שבו שירת אביה, כשחברו הטוב מחזיק במוט ההיגוי, היא הרגישה הכי קרוב לאבא למשך 30 דקות במרומים. "אבא אהב מאוד את החיל ואת הבסיס והיה קצין מצטיין בחיל האוויר", היא מספרת בהתרגשות לפני העלייה למטוס. "אף פעם לא טסתי מפה. ומרגש לראות מה הוא עשה ולהרגיש הכי מקרוב את המקום שאהב כל כך".

שחק: "אף פעם לא טסתי מפה. מרגש לראות מה אבא עשה ולהרגיש הכי מקרוב את המקום שאהב כל כך"

המשך בעמוד 20

אורן עם שחק בקוקפיט. "התחברתי לאבין מהרגע הראשון"

או שישה נערים במטוס. חלק מבני המזל, ובעיקר האמיצים שבהם, זכו במקרים מסוימים לשמש כקפיילוט לרגע ולשבת במושב הקדמי לצד הטייס.

עבור שחק, החוויה הייתה מפגש עם האהבות הגדולות של אבא: תעופה, בית הספר הטכני של חיל האוויר והחברים הטובים. בתפקידו האחרון כמפקד גף

שירת ירון פישר לצד חברו משכבר הימים אורן ויצמן. כיום אורן משרת בטכני ומלווה את משפחת פישר לאורך כל השנים. הוא היה גם זה שביקש בהתרגשות רבה להטיס את שחק ולסגור מעגל עבור שניהם, למעלה בשחקים.

אורן וירון נפגשו בצעירותם בכמה בסיסים צבאיים שבהם מילאו את תפקידים כמכונאים. אורן הוא איש קבע בחיל האוויר המשרת כאמור בבית הספר הטכני. כשטייסת 10 התגרבה להטסה המיוחדת, היה לו ברור שהוא יהיה הטייס של שחק.

"פגשתי את אבא שלך לראשונה בבסיס תל נוף", מספר אורן לשחק במפגש לפני הטיסה. "שנינו עברנו על מטוסי F15 ומיד

ילדי המחנה, שהתקיים הפעם בנהריה, הגיעו השכם בבוקר היום השני של חופשת סוכות לשרה התעופה, שם חיכו להם ארבעה מטוסים קלים מסוג ססנה, דיימונר וסוקטה. בעזרתם האדיבה של הטייסים בטייסת 10 – המהווה את זרוע התרומה לקהילה של אגודת התעופה הכללית בישראל – חוו הילדים טיסה במטוסים הקלים בשמי הארץ במשך כחצי שעה. לפני הטיסה ובמהלכה הם קיבלו הסברים טכניים ומעט מושגי יסוד באווירונאוטיקה. הילדים הביעו עניין רב. הם שאלו שאלות, ביקשו לדעת מה תפקידו של כל כפתור ומתג ורצו להבין את המהלכים שמבצעים הטייסים בשעת הטיסה. כל הטייסים היו מתגדבים. חלקם אנשי צוות אוויר, חלקם אזרחים בעלי רישיון טיס. כולם הגיעו במטרה אחת – להעניק לילדים חוויית תעופה מרגשת ובמקביל לאפשר גם לימוד והתנסות קלה.

ההתרגשות הייתה בשיאה. חלק מהילדים חיכו בציפייה גדולה והרגישו חיבור מידי לחוויה, והיו כאלה שעד לרגע האחרון התקשו להחליט אם לעלות לטיסה. צוות המדריכים המסור עטף את כולם באהבה, וכזה אחר זה המריאו המטוסים ועליהם הילדים הנרגשים. הטיסות התבצעו בסבבים של חמישה

שחק: "אני זוכרת שהוא אהב לשחק כדורעף, שזה גם ענף הספורט המועדף עלי, ואהב לטייל בטבע בדיוק כמוני"

משתתפי הטיסה בתמונה קבוצתית למזכרת

שחק: "אני יוצאת מכאן עם תחושת באווה ונענוע"

התחברנו. היינו קרובים בגיל, ונרקמו בינינו יחסי חברות לצד העבודה. לאחר מכן ירון יצא לקורס קצינים והפך למפקד המוסך של הטייסת שבה שירתתי בתל נוף. נפגשנו המון בבסיס ושירתנו יחד לאורך כמה שנים. רצה הגורל, והגעתי לשרת בגף שלו, וזה כבוד גדול".

מאז מותו של ירון, אורן מלווה את משפחת פישר – האלמנה גלית, הילדות והוריו של ירון. "אנחנו נמצאים בקשר רציף בטלפון ואני משתדל לפגוש אותם פעם בחודש או יותר", הוא מספר. "לפני חודש נפגשנו ביום כיף בפלמחים. לפני כן לקחתי את הוריו לטיול ברליית אל-כרמל ולפני שנה עשינו אירוע בת מצווה. אנחנו מגיעים לאירועים משפחתיים, מקיימים פעילויות משותפות.

שחק: "במחנות של 'עוצמה' כולנו עוזרים ותומכים זה בזה. אני מתחזקת פה מאוד, ובכל אזכרה כבר בוכה פחות ופחות"

לקחתי על עצמי את משימת הליווי, ואני רואה זאת כשליחות". "אורן מלווה אותנו לטקסים ולמפגשים ומעורב מאוד בחיי המשפחה שלנו", מספרת שחק רקות ספורות לפני העלייה למטוס.

"כמו משפחה"

לפני הטיסה שחק נראית אחוזת התרגשות. מרכיביו הסמליים של המעמד פורטים על נימיה. אף שהיא מעידה על עצמה שהיא לא אוהבת לטוס ולא שואפת להיות טייסת (אבל כן לשרת בחיל האוויר), העובדה שאורן מחזיק במוט ההגאים נוסכת בה תחושת ביטחון גדולה.

"אני רוצה שאורן יספר וידגים לי מה אבא עשה במטוס, מה היה התפקיד שלו. להבין על האמצעים שאיתם עבר, הכלים והציוד ששימשו אותו. אני נרגשת מאוד ומצפה לשמוע ולדבר עליו עם אורן בטיסה", היא אומרת.

הרגע הגדול מגיע. שחק עולה למטוס של אורן עם עור שלושה ילדים. המנוע מוצת ואפשר לחוש את ההתרגשות באוויר. אורן מסביר לה על כל כפתור ומתג, מרגים ומפעיל את המערכת תוך כרי שלבו שלו גואה. מוצף בזיכרונות. המטוס ממריא.

מאוד", אומר אורן, "זה היה כבוד להטיס את הבת של ירון. אני טייס 23 שנה, ואף פעם לא התרגשתי ככה בטיסה".

"הייתה חוויה נהדרת", מסכימה שחק, שנראית מכונסת בעצמה, מוצפת מן הסתם ברגשות. "הרגשתי המון כיטחון. כשזה חבר של אבא, אני סומכת עליו ויודעת שהוא יודע את העבודה היטב".

היא מספרת שבטיסה למדה מאורן דברים חדשים על אביו.

"אבא שלך היה חייכן גדול", סיפר לה אורן, והיא מודה שלא ידעה זאת עד כה. "הוא היה שמח כל הזמן. היה אהוב מאוד על מפקדים וחילים וקצין מצטיין. הוא היה איש עבודה אמיתי. לא סתם הוא קיבל אותות

הצטיינות ותארים. הוא השקיע המון בעבודה ובמסירות נפש. כחבר, לקחתי ממנו את שמחת החיים ואת היותו איש עמל. היום זו לא עוד טיסה עבודה. הייתה הרגשה של התעלות רוח כי זה סוג של משפחה".

מאז מותו של ירון, אורן מלווה את משפחת פישר - האלמנה, הילדות וההורים. "אנחנו נמצאים בקשר רציף בטלפון ואני משתדל לפגוש אותם פעם בחודש או יותר"

שחק הייתה כאמור בת 4 בלבד כשאיבדה את אביה. את רוב הויכדונות ממנו בנתה על בסיס הסיפורים שחלקו איתה אמה גלית, משפחתה וחברים. מחנות "עוצמה" מסייעים לה, לדבריה, בהתמודדות עם האובדן.

"עוזר מאוד להתגבר על הקושי כשמבינים שיש עוד ילדים שחווים את האבל, ושלכולם קשה", היא מספרת. "יש פה ילדים שנשברים לפעמים וכוכים, וכולנו עוזרים ותומכים זה בזה. אני מתחזקת פה מאוד, ובכל אזכרה כבר בוכה פחות ופחות. הקרבה כינינו נמשכת גם בטלפון ובפגישות אחרי המחנה. אני מרגישה שזה כמו משפחה. ברגעים הכי קשים וגם השמחים - חיל האוויר והחברים מעוצמה' תמיד יהיו איתך". אין לה ספק שהיא תשתלב בתפקיד כלשהו בחיל האוויר. רק בחיל האוויר. חוויית הטיסה עם אורן, מהבסיס שאותו אהב כל כך אביו, חיזקה בה את השאיפה הזאת, לצעור בדרכו של אבא.

"היום אני מרגישה כבוד להיות במקום שאבא היה בו", היא מסכמת את הטיסה, "מרגש לטוס ליד אדם שהיה חבר שלו והביר אותו. זו זכות גדולה לראות מה אבא עשה בכל השנים הללו, במקום הזה שבו הוא גם סיים את חייו. אני יוצאת מכאן עם תחושות גאוה וגעגוע".